

82.

311. 711. 39. 16/

77. Tal,

hället vid

Fru Doctorinnan

F R E D R I Q U E

S O P H I E

L I N D F O R S S

född MALM

Jordfästning i Säaminge Kyrka den 1
Martii 1838.

af

Herr v. Pastoren Gustaf Gräsbeck, Capellan och Cu-
ram gerem i Jorois.

W I B O R G

Tryckt hos Johanna Cederwall & Son 1838.

Gillas till tryckning.

Borgå Domkapitel den 18 April 1838.

På betfallning.

ADOLF SIRÉN.

En dödlig, som för tidigt, ja i blomman af sin ålder slutat sina dagar, hafva vi med stillhetens och sorgens alfvar hit ledsagat. Vid den dystra griften stå vi, der vi åt Jordens kalla sköte öfverlemna den förgängliga delen af Fru Doctorinnan Fredrique Sophie Lindfors.

Ack! hvem af oss skulle väl trott, då jag för icke ännu fyra år sedan, såsom religionens tolk nedkallade himmelens välsignelse öfver hennes äkta förening, att jag i dag skulle inviga hennes stoft åt jorden.

Evige Gud! Gode, allvise Fader! Outransakelige äro Dina vägar O! Herre! Dock de måste vara oss heliga ehuru de icke alltid skulle vara våra vägar. Vålgörandet är alltid målet för Din vilja och Dina beslut, äfven om våra ögon fyllas af tårar.

Men ack! här på detta rum saknar den sörjande kraft att finna det goda i Dina skickelser. Vid den älskade makans graf står mannen och ser sin glädje, sitt hopp gömmas i jordens mörka sköte; sorgen fjettrar hans blick vid grafven, och ögat är i detta ögonblick för svagt att finna vägen till himmelen. Ömt uppröras de menckliga känslorna, då de små, späda barnen utsträcka sina armar efter Modren. Sorgens tårar offras på denna graf af en åldrig älskande Moder, som förlorat sin glädje. Du O Gud! har danat meniskohjertat känslofullt vid likars smärta, Du förbjuder ej de offer, hvilka här frambäras af sorgen och af tacksamheten.

Flyten då sakta, I tårar! Men Du ljus af höjden, den lidande själens tröst, mildra vår sorg, och visa oss detta lyckliga land, der vi skola återfinna allt hvad vi vid grafven måste förlora.

I detta ögonblick behöfves ingen tolk för att yttra vår sorg; denna graf talar högt till hvarje ömt hjerta. Ett stilla husligt, fromt verksamt lif har, efter Guds allvise

råd, hunnit sitt mål. En vördnads- och älskansvärd man är öfvergifven af den trogna ledsagarinnan, som med honom delade nöd och lust, som i sorgen var hans glädje, i den husliga lyckan hans prydnad. Den ömma Modren, som lefde för sitt hus, för sin make och sina barn, dem han stilla och anspråkslös uppfostrade, har från oss bortgått; hon måste skiljas från de små innan hon hade sett sina förhoppningar om dem uppfyllas, innan de ännu alla lärt känna henne, ja innan det yngste ens lärt nämna det ljuftva modersnamnet. Dock, om någon gång under tanken på denna skilsmessa, en öm suck höjdes i hennes bröst: min Gud! tag mig icke bort i mina halfva dagar, var hon likväl så öfverlåten, så nöjd med Guds behag. När i hennes hjerta den himmelska rösten talade om det snart fullbordade loppet, den mötande förlossningen, den vinkande kronan, så hade hon sitt svar tillhands: Se Herrans tjenarinna! varde mig efter Ditt tal!

Är det ej en skön lott, att så lefva, och så gå bort? Och vid en sådan bortgång, är det ej som skulle vi sett en änglasyn uppenbarad till de dödliges tröst, men försvunnen undan deras tacksamma blickar? Känne vi ej då, lifligare än någonsin, att det måste vara en himmel, som belönar hvad jorden ej förmådde?

Der har hon ock sin lön, den älskvärda, i sina halfva dagar från oss tagna, hvars bild, svagt aftecknad i dessa drag, skall stå med oförgänglig fägring för en makes tanke, med oförgätlig huldhet i barns hjertan, till dess odödligheten återställer urbilden.

Sorghundne, ädle man! Missunna henne ej sin sköna lott. Den trogna och glada vännen möter Du ej mer i Ditt jordiska hem; men du möter dem hon gaf dig. Lef för dem! Tryck de moderlösa till Ditt bröst, upptäck allt mer huru de likna henne, och gläds deråt — till dess din glädje varder fullkommen! Sucka med stilla tröst, i spåret af den försvinnande, men aldrig förlorade.

Farväl! mitt hjerta säger:

I himlen råkas vi!

Ja i himlen råkas I. På denna mark växer ej din tröst. Här vann Du bifall och ära; men du gifve dem gerna tillbaka åt verlden, om för denna lösen du återfick din trogna följeslagerska. — Här möter du tusende deltagande; men allt intygar blott omätligheten af din förlust -- Här räckas dig vänskapens varma händer; men den bästa Vännens hand är kall. Har ser du omkring dig hennes uppblomstrande askomlingar; men de mångdubbla endast sorgens bild i ditt öga.

Dock dessa lefvande plantor, de skola uppväxa i den ensamme fadrens skygd; men ock till den ensamme fadrens tröst. I späda oskyldiga varelser! Gud har ryckt ifrån eder den trogna vårdarinnan, men oskuldens Englar, af honom utskickade, omhägna eder så mycket ömmare, närmare, o-skiljaktigare. Och då efter Skriftens försäkran, de goda som bortgått, äro dem like, hvilken ljustlig, hvilken sannt Christelig tanke, att hon sjelf är den osynliga Skyddsengel, som nu bättre än förr kan se eder till godo, och följer eder nära, ledsagar eder, vaksam och till Gud bedjande, att ingen af eder må borttappas! Förgäten icke henne, hvars himmelska hjerta klappar för eder lika varmt i tid och evighet. Då hvartut edra skilda vägar sprida sig i verlden, skola de likväl en gång sammanlöpa der hvarest hon, igenfunnen mot eder åter uppslår sina klara ögon, öppnar sin älskan-de, odödliga famn, och, gifve Gud! saknar ej någon enda bland eder.

Och Du sörjande Moder, stilla dina tårar, äfven der i fridens och salighetens hem skall du efter fullbordad vandring, återfinna din älskade, dit förut bortgångna dotter och ditt hjerta skall glädjas och ingen skall mera åtskilja eder.

Ja! vi tacke dig Fader! som har kallat henne till Dig. Du hade gifvit henne, du har tagit henne åter. — Ditt råd

var kärlek, dunkel blott Din väg. — Ingjut allgode Gud!
 en vederqvickande stråle i hennes mans själ! Stor är hans
 förlust, billig hans smärta; men låt den öfvertygelsen, att
 hans maka är salig, mildra hans sorg och hoppet att med
 henne åter blifva förenad, lugna hans hjerta!

Aftorka milda Förbarmare! de späda oskyldigas tårar.
 Låt dem genom kärlek och dygd bibehålla ett tacksamt
 minne af sin moder. Låt dem genom ömhet, lydnad och
 tillgifvenhet alltid vara sin Faders tröst, ära och glädje.

Sluteligen vänner, snart har vår sorg ett slut,
 Snart ock den siste gråtit ut:
 Då finner Värnen glad sin Vän,
 Och skiljes aldrig mer i gen. —

Derföre trycke vi nu, med mildrad sorg, tystnadens och
 fridens insegel på den hängångnas förgängliga omklädnad,
 som hon ej mer behöfde, och derföre lemnade efter sig vid
 himlafärden, detta insegel, som blott af Skaparhanden
 brytes:

Af Jord är du kommen och till jord etz.

— — — — —
 — — — — —

Gud signe eder alla,
 Som här i tårar stån;
 I sen, att Gud vill kalla
 Min anda härifrån;
 Men till ert hjerta tränge
 Hugvalelsen så mild:

Ej fjerran eller länge
Jag är från eder skild.
Farväl! nu vill jag somna
Och fridens hem bebo.
O! varen snart välkomna
Till samma goda ro
Ack! ljuft är hvilans läger,
Och natten fort förbi.
Farväl! mitt hjerta säger:
I himlén råkas vi.

22
Hjertan eller längs
Jag är från och skild
Kärligt nu vill jag somna
Och lidens här besto
Oj varen snart vilkomna
Till samma goda ro
Ack! ljult är hjertans lägar
Och hållen fort för
Kärligt mitt hjerta säger
I kinden källa vi